

T(R)ÒPICS

Parelles còmiques

MARCEL·LÍ BORRELL

COL·LABORADOR PERIODÍSTIC

El pati de comèdies bull. La gent de teatre està que es puja pels telons i les llotges. Gelosos del seu territori exclusiu, es queixen de la sapastre intrusió de la classe política que, segons els còmics, de classe ben poca. Un company dedicat a la sagrada missió de fer riure la clientela que passa per taquilla, es lamenta de la competència deslleial del duo Pasqual Maragall i Carod-Rovira a l'hilarant *Show Corona d'Espines* en el seu *bolo* institucional a

Terra Santa. Una altra col·lega s'esquinça la clàmide davant el patètic plagi que de *Les suplicants* d'Èsquil han executat els Il·lustres amb el sàinet de les banderes. Denuncien que a més de cobrar més que el Flotats –que ja és dir-, l'estranya parella xuc la càmera televisiva que ni l'Antonio Banderas.

No sé de què us queixeu, companys. Domènec Reixach, director del Teatre Nacional de Catalunya ja va avisar en començar la temporada: aquest any el TNC aniria de bolos. Doncs? Clar que la parella còmica avui es passeja arreu del país i encara li sobra temps per fer l'Orient Mitjà. El teatre, el circ, fa anys

que ha inventat la parella perfecta per fer riure: l'un, el pierrot, clown enfarinat o carablanca, vestit amb una elegància infatuada, va de llest; l'altre, l'august o ximple, maquillat a l'engròs, abillat de qualsevol manera i que babau com és, acaba rei del gag. En el cas d'en Maragall-Carod, qui és el carablanca sobrat i qui l'august tros d'ase? Qui el gros, qui el prim? La depurada tècnica en posar l'esclop que tots dos dominen amb mestria, els permet intercanviar papers segons convé. Els comedians consumats ho fan sempre... No sé si a conseqüència de l'Any del Quixot, que veig parelles còmiques a cada cantonada. El Cavaller de la Tris-

ta Figura, envejable pierrot enfarinat d'infatuada indumentària i el ximple Sancho Panza em persegueixen des del llibre. El tanco. Miro la tele cobrint el Congrés dels Diputats a Madrid i ensopego amb el debat de l'Estat de la Nació –o és Noció?- amb una altra parella d'aficionats: el ZP i el Rajoy. Canvio de canal i aterro –aterrit!- en una televisió local, on una altra parella de pallassos –amb tant de pèl com gràcia- xerren i xerren de cinema. En fi...

Benvinguts els còmics si l'humor és sacríleg –tot humor intel·ligent ho és- amb els valors religiosos i laics. Res no és mesquí –o sí- i res no és intocable. Posat a exigir, exigiria uns quants excèntrics tipus Leo Bassi, Jango Edwards, Melville i ja demanant la lluna, per què no un Charlie Rivel ressuscitat? Mentre no arriben, em xuto uns DVD dels Monty Python.